

Publicerad 2014-07-26 11:39 av Annika J

DE FYRA BARNEN OCH SOMMARKON

Det var en varm sommar, så där varm som alla somrar vi minns tycktes vara, men den här sommaren var verkligen varm. Dag efter dag lyste solen från en klarblå himmel och min man och jag tog med barnen till någon badsjö varje dag. Våra fyra barn hade så roligt, även om ålderskillnaden gjorde att de som regel hittade på olika saker.

Men ett projekt hade de gemensamt. Våra barn hade hand om en ko som de skötte om mycket noga. De hade letat rätt på en tjuderpåle i en lada. Och med hjälp av en klubba så kunde den dras upp och ned så kon kunde få nytt bete. En spann hade barnen också, för kon måste få vatten denna torra sommar. Ibland tröttnar barn så fort de bara fått det efterlängtade djuret, men den här sommaren tröttnade de inte. De hade lovat att sköta den själv, och det löftet höll de utan att bråka och tjafs.

Det var en vacker ko, det minns jag. Ganska stor, vit och rödbroig och försedd med ganska små horn. Det ena hornet hade kon antagligen skadat redan som kviga, för det var lite kortare. Märkligt tyst var hon däremot, råmade aldrig. Var hade barnen henne på nätterna? Det minns jag inte. Vart tog hon vägen när vi åkte hem? Det minns jag inte heller. Sommarkatter har jag ju hört talas om, men sommarkor?

Så hände det sig en dag att alla barnen skulle iväg någonstans. Och då blev förstås frågan vem som skulle flytta kon. Barnen bad min man som först vägrade. Han hade visserligen jobbat som bonddräng under några somrar under tonåren och hade bevisligen ganska god hand med kor, men nu tyckte han att barnen gick över gränsen. Detta bekom inte barnen ett dyft. Med ett glatt "Vi litar på dej pappa" så gav de sig iväg. Hur skulle detta gå? Jag sneglade då och då lite försiktigt på min man. Skulle han...

Några timmar förgick och sedan ser jag hur min man går iväg ut på gräsmattan framför vårt sommarhus. På den tiden var där en äng med massor av olika blommor och gräs. Ett bra bete för en snäll liten ko. Han tar tag i klubban, bankar resolut upp pålen och flyttar den en lagom bit. Och jag hans ilskna muttrande:

-Sådana dumheter! Detta är inte klokt!

Utan att säga något till mej gick han in igen. Såvitt jag minns så kliade han inte kon mellan hornen, Han hade väl sina gränser! Och när barnen kom hem så konstaterade de glatt att kon var flyttad. Det hade inte gått någon nöd på henne. Nu behövde hon bara vatten.

Det var bara den sommaren barnen hade en ko på ängen framför oss. Jag minns inte att de mjölkade henne, kanske var hon i sin. Eller var det en ko av det slag som bara finns om man vill det. En ko som man bara ser om man vill något mycket, mycket starkt.

Men jag minns ju hur hon såg ut. Jag tror hon hette Rosa

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Annika J med Poeter.se id #27235 innehar upphovsrätten